

LA CAMPANA DE GRACIA.

L'ARTICLE

Segons aquestos tothom hi té dret.

Segons aquestos no 's pot tocar, qu' es de sucre.

MAL SI FEU, MAL SI NO FEU.

Los progressistas no dorman tranquils.

Tenen un rey de sucre, tancat dintre d' una escaparata, y á cada punt temen que 'l rey de sucre se 'ls fongui ó que 'ls vidres de la escarparate 's trenquin.

Quan ells no governaban, quan patian fam y fret y persecucions de la justícia, ningú era tant valent com ells, ningú era tant fiero, ningú feya una guerra tant decidida á la situació, ningú desitjava ab tanta impaciencia la vinguda de la revolució.

La monarquia era per ells un joguet, una cosa ridícula, una institució de quincalla; la persona que la representaba, la senyora que ocupaba 'l trono, no merexia cap respecte ni consideració: tots los qualificatius mereixia aquella dona, per denigrants, per infamants que fossen.

Las lleys no eran tampoch respectadas per ells. Tots los dias apareixian manifestos, proclamas y altras fullas clandestinas fent mofa de las lleys que s' oposaban á la llibre emisió del pensament.

Quan los governs no toleraban reunions públicas se reunian los progressistas privadament y deyan en secret tot lo que volian, tot lo que 'ls venia á la boca contra la situació que volian destruir.

Las paraulas *prostitució, deshonra, robo, estafa, assassinat*, etc. etc., habian sigut usadas ab tanta frecuencia pe'ls bullanguers de ahir; que ja hi havia qui deya y asseguraba que formaban part del vocabulari progressista.

¿Qui ho diria que aquesta es la gent que abuy no vol que 's discuteixi la monarquia?

¿Qui ho diria que aquestos son los homens que are parlan d' ordre y de la necessitat de posar obstacles á las corrents revolucionarias?

Donchs si, son ells los bullanguers de ahir, los que ahir disfamaban á la exreyna, los que ahir compraban batallons, los que ahir conspiraban, los que ahir eran causa del malestar del pais. ¡Y voleu que la vostra monarquia no siga discutida! ¿Ja sabeu bé lo que feu?

¿Voleu que la veu de la indignació pública calli!... ¡Penseu posar una mordassa als representants del poble!... Mes ¿qué dich? ¿Per ventura sou capassos de pensar?

Escolteu progressistas, los bullanguers de ahir, la gent d' ordre d' abuy: us trobeu, tinch lo sentiment de dirvosho (de tant que ho sentho no puch plorar) en un carreró que no té sortida.

Tireu pe 'l cantó que volgueu, preneu tantas midas reaccionarias com us vingan á tom, agafeu tants escriptors públics com escriguin contra la vostra situació, organiseu tantas companyias de la porra com tingueu á bé, quiteu, establiu los consums, pujeu la contribució, tapeu la boca als diputats republicans, envieu gent de la catadura del nostre don Bernat á las provincias, violeu los drets de gents..... feu tots los disbarats coneguts y per coneixer, que no teniu remey: **SOU A TERRA SENSE REMISIÓ.**

¿Us creyeu arrelats? ¡Ah tontos! ¿No veyeu que las arrels son corcadas?...

Heu comés tota lley d' iniquitats, injusticias y violacions, y cada dia teniu mes á la bora la vostra caiguda que 'us será tant fatal, que no crech que may mes 'us en aixequen.

May heu tingut en apoyo vostre mes que á vosaltres mateixos y á fé que sou ben poca cosa. Ningú 'us vol, ningú 'us ajuda, tothom de-

sitja que desaparequeu del mapa polítich: ¿cóm, donchs podeu viurer gaire temps?

Prou me sembla que aquest istiu anireu de tomballons. No 'us hi valdrán Sagastas ni altres oradors coherents, no 'us hi valdrán generals valents y decidits com los vencedors de Gracia, Cádiz, La Bisbal, Valencia, etc.; no 'us hi valdrán eminencias com en Balaguer y en Moncasi... No teniu remey: sou á terra.

¿Y sabeu quin es lo síntoma que 'us anuncia la vostra mort?

La vostra agonía mateixa. Si; la vostra agonía y res mes que la vostra agonía es la actitud qu' heu pres en las Corts.

¿Voleu imposarnos la lley del silenci? Si, está bé, silenci republicans, donem gust als progressistas... ¿Voleu que callem? Bé, está bé, teniu rahó, callarem... ¡Calleu federals!

Lo partit progressista está malalt de cuidado, está ja agonisant, y un malalt, sobre tot quan agonisa, requereix silenci, molta quietut en son voltant.

¡Psit! ¡Xiton!... ¡Calleu!... ¡Resemli un Pare nostre!... ¿No hi ha per aquí un capellá que l' extremuncii?... ¡No alseu tant la veu!... Un cop siga mort ¡JA CRIDAREU!

A. SERRA.

Tenim una mala noticia que donar als nostres lectors. Lo nostre estimat amich y correlionari de Vilanova, **Jaume Pi Casanovas** ha mort á la edat de 26 anys, deixant en lo major desconsol á sa familia y á sos numerosos amichs. Lo nostre amich era un republicá de cor, era un jove tant entusiasta per la llibertat, la estimaba tant, que á 'n ella havia consagrat sa existencia y per ella ha mort. Prengué una part molt activa en la insurrecció del 67, en la revolució esterilizada del 68 y en la insurrecció federal del 69. Habia desempnyat diferents càrrechs del partit y sempre havia complert com un bon lliberal y com un home honrat. Com á home de bè ha suferit persecucions habent sigut pres y conduhit en lo ponton, posat en llibertat després per tornar á ser pres l' endemà... ¿Qué d' estrany té donchs que tants sufriments hagin acabat ab la vida de aquell home entusiasta? Los reaccionaris de Vilanova poden estar satisfets: ja tenen un embrás menos!... Pero 'l poble de Vilanova y ab ell tot lo de Catalunya, com á bon republicá, se recordará d' aquesta desgracia y no voldrá que arribi 'l dia de la venjansa, perque la venjansa no es propia de cors lleals, pero sí desitjará que arribi 'l dia de la justícia, y quan aquet dia arribi ¡ay dels criminals! ¡ay dels delincuentes! la justícia se farà y se farà inexorable.

Son tantas las ideas que s' agrnpan en la nostra inteligencia, que si deixessim correr la pluma tal vegada aniriam mes en llá d' ahont desitjem arribar. Moseguemnos los llabis, apremem los punys, tinguem ben present lo memorial de agravis que 'ls progressistas nos infereixen y, sent prudents, ¡esperem! Tingui la familia del difunt, en mitj de tantas penas, la satisfacció de saber que també en Barcelona son molts los republicans que han plorat la mort de tant distingit patriota.

BATALLADAS.

Anunciant Mr. Thiers la entrada de las tropas de Versalles en Paris assegura que 'l rigor de la lley caurá sobre 'ls culpables. Aixó si que 's ho podia ben estalbiar de dirho. Ja sabem que la invasió dels bárbaros, á me-

del sigle V. ha estat també en lo sigle dinou

S' ha presentat en las Corts un projecte de lley segons lo qual tot home en tenint 20 anys pot ferse voluntari del exercit sense necessitat de tenir lo consentiment paterno.

Y per votar á 20 anys, ¿s' ha presentat cap projecte de lley?

¡Oh! Un home á 20 anys no es bó per ciutadá; pero es bó per carn de canó. ¿No es aixó senyors reaccionaris?

Los progressistas no volen que 'l seu rey siga discutit.

¡Pobrets!

¡Desgraciada de la institució que no pot ser discutida!

Lo discurs d' en Moret no ha agradat prou.

Los projectes que 'l jóve ministre proposa no 'l troban prou bo los senyors de la majoria.

En Moret 'ls hi pot dir: y donchs ¿de que farém manegas?

De res. La hisenda no té mes adob que la república federal.

Los tunantes y holgassans de aquesta capital tractan de dirigir una ardent felicitassió al senyor Sagasta per son últim discurs sobre l' aplassament de las eleccions municipals, ja que de fet 'ls ha considerat aptes per desempnyar carrechs públics.

En aquesta felicitació tractan los dits holgassans y tunantes de fer una declaració de principis progressistas.

En Sagasta, lo virolet de Sant Guim del partit progressista, va declarar que dintre set mesos, quan se fassin las eleccions municipals, los partits extrems no hi podrán pendrer part, perque ja no existirán ó serán á la insurrecció.

¿Vol dir que ja no existirém?

Tant si som á la insurrecció com si no hi som, jo li asseguro á vosté, senyor Sagasta, que 'ls republicans existirém, que li donarém molts mals ratos y que no pararém fins que poguém anar al enterro del partit progressista.

¿Donchs dintre set mesos los republicans ja no existirém?

¡Ah si! Fugin, que aixó ho diu en *Mata-siete y Espanta-ocho*...

Los que potser já serán al pati del ós serán vostés.

Mentres hi hagi Bernats en las provincias, los republicans lluny de disminuir creixerém.

Li faig á saber, senyor don Práxedes Mateu Sagasta.

Senyor Sagasta, tinga compte, no s' enfadi gaire, prenguisho ab catxassa, no s' acalori... Miri que som á l' istiu y quan fa calor la rabia pot prender proporcions.

En Sagasta está tant furios y violent, d' uns quants dias á n' aquesta part, que qualsevol diria que té un rey al cos.

¡Ay si l' Amadeo hu oloral!

Y va encara una altra racció de Sgasta. Sembla que 'ls republicans l' hi fem nosa y diu que si la minoria piula massa, la treurá del congrés á *puntadas de peu*.

A *cóssas*, homens, á *cóssas*, no pas á *puntadas de peu*.

¡Ja n' hi costa de disgustos á n' en Sagasta
'l ser ministre! Li diuhen tot lo que hi ha per
dir. Pero ¡bal com diu lo refrá castellá:

los duelos con pan son menos.

En Castelar, juntament ab altres diputats, va
presentar una proposició á las Corts demanant
la reforma del article 33 de la constitució y la
abolició de la monarquia.

¡Bomba!

Sino qu' en Becerra s' ha alarmat y ha pre-
sentat una proposició demanant que no s' au-
torisi la lectura de cap proposició encaminada
á reformar la constitució, fins que s' hagi apro-
bat la reforma del reglament.

La proposició d' en Becerra es un verdader
cop d' Estat, porque té per objecte fer callar á
las oposicions, inutilisar la veu de las mino-
rias.

L' Orense la va calificar be: va dir qu' era
UNA GRAN INFAMIA.

Si voleu qu' en Castelar y tots los diputats
callin, heu de comensar per restablir lo regi-
men inquisitorial. Si no talleu llengas, sino
poseu mordassas... haureu de tragar los nos-
tres dicteris, las nostras veritats.

Mal que us pesi, si 's plau per forsa, tant
si voleu com si no voleu, menjareu Repúbli-
ca Federal per esmorsar, per dinar, per bre-
nar, per sopar y fins per anárvosos al llit.

Los télegramas de Madrid parlan de pro-
xims trastorns promoguts pe 'ls carlins.

Si m' haguessen de creurer ho deixarian
correr. Tornar enderrera no pot ser.

Ja s' ha descobert la incógnita.

Al fi en Sagasta s' ha servit donar explica-
cions respecte al aplassament de las eleccions
municipals.

Las ha aplassadas per evitar que la Admi-
nistració pública caigués en mans de mitja
dotsena de TUNANTES y HOLGASSANS.

¡Aixó ha dit tot un senyor ministre, en ple
parlament.

¡Vergonya me 'n daria!

Suposar que de haberse fet las eleccions
municipals pe 'l Maig la administració publi-
ca hauria caigut en mans de mitja dotsena de
tunantes y holgassans, es inferir una ofensa al
sufragi universal.

¿Com es ningú capás de creurer lo que 'l
senyor Sagasta ha dit en lo congrés?

¿Hi ha ningú que 's pensés per ventura, que
'ls progressistas habian de guanyar las elec-
cions? ¡Ningú!

—¿Diu que un ministre va parlar de *holgas-
sans* y de *tunantes*?

—Ni mes ni menos.

—¿Que vol jugar qu' endevino qui va ser?

—¿Qui?

—¡Home! Aixó no ho pot dir ningú mes qu'
en Sagasta.

—Endevinat.

Un Diputat provincial republicá va dir
á un diputat monarquich que encara tenia
deu rals per regalarli un tractat de Urbani-
tat.

Aquell diputat provincial habia de haber

anat á Madrid en lloch d' en Simal ó d' en
Martorell.

—Y ell va dir: no vull que se 'n apoderin
mitja dotsena de *tunantes y holgassans*.—

Vostés deuen pensar que qui aixó esplcaba
parlaba d' alguna escena ocorreguda en un
safreig ó en la pescateria.

Donchs no: parlaba del congrés y del dis-
curs d' en Sagasta.

D' aixó dels *tunantes y holgassans* me 'n h
alegrat per en Sagasta; pero me 'n hi entristit
per la nació Espanyola que tolera tals minis-
tres.

Perqué vostés vegin la facilitat ab que
cambian certs subjectes quan 's tracta de figu-
rar, copiem dos trosos de dos diferents poesias
de D. Victor Balaguer, Ex-Director de Esta-
dística y actual Director de Comunicacions.

L' una 's titula *Cants d' amors* y fou feta lo
mes de Juriol del any 1857 y diu lo següent:

«Canten altres del 'or y las grandesas

Las frivolas bellas,

Que no m' han d' arrancar ni un sol suspir...»

L' altra dirigida á Lluís Cutchet en Novem-
bre de 1843, diu aixis:

«¿Que s' han fet Barcelona de tos avis

Las santas lleys, las consuetuts sagradas?

En va jó en torn passeijo mas miradas,

Ni sombra veig tant sols de llibertat.

Tos ciutadans d' avuy sens fe y sens gloria

Senten xiular lo fuet á sas orellas

Y van esclaus, com un remat d'ovellas,

A obeir la lley del sabre d' un soldat.»

Ja veuhen vostés la diferencia que hi va de
ahir á avuy, per l' antich cantayre de las aubas
y las aus.

Deya que no sospiraba per la grandesa ¡Ja
's veu!

Ploraba la perduda llibertat y ara qu' es ell
dels grosos ni sisquiera 's recorda d' ella,
¡Oh temps! ¡Oh presupost!

Segueix la *porra* fent miracles. Segons acabo
dellegir en un periódich, una pandilla de mise-
rables tractaba de calar foch en la imprenta del
periódich carli de Girona «El Norte.»

Los porristas, donchs, ja no s' accontentan de
fer fetxorías y ja volen passar á cobrar fama
de ¡incendiaris! ¡Miserables!

Tenim algunas noticias de la companyia de
la porra de Girona y sabem qu' es composta
d' un personal molt *escullit*, molt *distingit* y
de costums *morigeradas*. En alguna casa de
joch de la immortal ciutat 'ls donarán rahó de
algun membre d' aquesta colla... Pero ¿que
dich..? Son capassos de agafá 'l tren y venir
á calá foch á casa nostra... En aquet moment
agafó por y deixo de dir mal de la porra de
Girona.

¡Ah! si decás volen venir, vegin si la Em-
presa del carril 'ls hi vol donar bitllets de *ida*
y *vuelta*.

¡Ah! 'ls atvertim que tant l' administració
com los redactors de la *Campana* estém asse-
gurats d' incendis.

La llibertat está d' enhoramala en la des-
graciada nació vehina.

Las tropas de la reacció han lograt entrar
en Paris. A pesar de aquet contra-temps ten-
nim la esperansa de que 'l poble Frances aca-

bará per fer un esforç y per fer triunfar la
llibertat.

Don Bernat no va voler permetrer que 'ls
catolichs celebressin una reunió en lo saló de
Llotja, en la qual debia fer us de la paraula
un jove orador de quisos admiradors fan grans
elogis. Recomanem als catolichs que pren-
guin paciencia y qu' encomanin á Deu á
Don Bernat á fi de que l' illumini y li fassi
coneixer que no estém en Africa, sino en Bar-
celona, segona capital d' Espanya,

LO PALAU DE LAS NINETAS.

RONDALLA.

I.

Dintre un bosch que plé de fadas
obiravan los meus ulls,
ne sortiren dos ninetas
que me atreya son perfum.
Totas dos n' eran garridas....
son sonris mes dols y pur...
sos ullets com duas moras
y son cos... ¡Que Deu m' ajud!
Ensopit jó m' atansaba
per parlar ab dosets junts,
cuan de colp l' alé me falta
y 'm deté l' esglay y 'l sust..
—Deu vos quart, fadas hermosas,
no aumenteu mes mon enuig,
y ¡perqué en llur bosch, soletas,
no os esguarda may ningú,
si mil aymadors trobareu
que os pendrian de tot gust?
Y la que era mes hermosa
á la vista de mos ulls,
ab veu que 'l cor me cautiva
de eixa mena me pregunt:
—Tú vols sébre perquè 'ns trobas
á dintre eix bosch, angels purs,
y perquè llur vista 'ns privan
de lo sol y de sa llum?...—
Donchs escolta, si es que encara
la ansietat al cor no 't cruix,
y ves de oblidarho prompte
qué no ho sap encar' ningú....
y assentanse bora meva
de aqueix modo fá son curs.

II.

—Naltres n' eram de garridas
com al mon may se n' han fust,
y 'ls estels que en lo Cel brillan
cuvetjaban lo perfum.
De la nostra hermosa Patria
fá molt poch feren un furt,
y las llágrimas devallan
com mes creixer vol l' enuig.
Lo penó que n' arbolabam
ara resta al mon sepult
y en llur bosch totas soletas
esperém lo crit de «¡avuy!»
Catalunya, es nostra mare...!
Catalunya 'ns ha retut
y migransa en lo cor sento
cada volta que 'm rebuitx!
Molts anys fá que nostra Patria
devorada per l' enuig
dins llur bosch nos té oblidadas,
cuan lo crit sap que retruny!
LLIBERTAT, jó me n' apello,
llibertat pe 'l poble vull,
y si un cop llibertat manca

restarém al mon difunts.
Ma germana se n' apella
lo TREBALL, sense fer curs,
y á lo poble que l' hi manca
LLIBERTAT, TREBALL y FURS,
se n' oblida de sa Patria
y 'l dissort son cor rebutx!

De eixa mena la nineta
va parlar, baixant sos ulls,
y ficanse bosch en dintre
me deixá lo cor rebut.

PAU ROSELLA

BATALLADAS.

Lo elegant y concorregut teatro Espanyol ha comensat á funcionar tocantli la gloria de estrenar la temporada d' estiu á la bona companyia que dirigeig lo simpatic y eminent actor don Lleó Fontova, de la que forman part. com tothom sab, la reputada artista senyora Soler y los no menos ben conceptuats actors senyors Clucellas, Soler, Llimona, Cuello, etc.

No tenim perque dir que la concurrencia es numerosa y escullida, gracias, á mes de la bona execució de las produccions, á la varietat del repertori.

Vaja, senyor Gasset, que entre la companyia catalana y 'ls bufos, aquest istiu 's farà barba d' or. Y ho mereix, encara que no siga mes que per lo que s' esmera per complaurer al publich.

Contestant lo diputat Sanchez Ruano á las inconveniencias d' en Sagasta, deya molt oportunament:

—Lo senyor Sagasta diu que 'l poble elegix als holgassans y als tunantes; vosaltres senyors diputats, de la majoria, que dieu que representeu al poble y qu' heu sigut elegits... treyeu las conseqüencias.

Bebeuse aquest ou, que l' altre ja 's cou.

Los télegramas anuncian que 'ls sublevats de Paris han incendiats, per medi del petroli, las Tulleries, 'l Louvre, y altres edificis.

La gent d' ordre deplora la perdua de aquets edificis que tantas preciositats contengan.

Poden ben donarne las gracias á las intemperancias de Mr. Thiers.

Aquest home funest per la Fransa no vol transigir ab los sublevats, declara que tot lo pes de la ley caurá sobre d' ells y 'ls insurrectos que no 's fan ilusions, que ja saben que 'l dia que caigan en mans dels amich del ordre 'ls hi farán un cap nou, avans qu' entregarse, voldrán ensorrarse de una manera ruidosa, propagant per totas parts l' incendi, l' estermini, la devastació.

Los héroes de Paris lluytan en la actualitat en mitj de la desesperació. Veuen que no tenen mes remey que caurer, saben que la Fransa s' ha mostrat sorda á sos crits, veuen qu' encara no ha arribat l' hora de que triunfi la República y al caurer, voldrán ferho de una manera terribla.

Tal vegada voldrán caurer com caigueren Numancia y Sagunto en Espanya quan las invasions romana y cartaginesa.

No volen donarli á Mr. Thiers lo gust de poder dir plé de satisfacció en lo parlament francès lo *delenda est Cartago* ab que un Senador de la antiga Roma solia comensar los discursos despres de la horribla guerra entre los cartiginesos y 'ls romans.

¿Qui sab si 's proposan convertir Paris en un munt de ruinas y en un cementiri?

¡Pobra Paris!... ¡Pobra República Francesa si la Fransa no 's desperta del somni pernicios en que s' ha entregat!...

La Assamblea federal, que com saben los republicans, se va reunir en Madrit ja fa alguns dias, ha acaba ja la seva misió, habent nombrat le següent directori:

Joseph Maria Orense.—Francisco Pi y Margall.—Emili Castelar.—Roch Barcia.—Victor Pruneda.—Adolf Joarizti.—Fermí Salvochea.

Las set personas elegidas son ben conegudas de tothom y creyem poder asegurar que mereixen la confiança dels bons republicans.

Un que solia beurer molt, se queixaba de un dolor que tenia en una cama.

—¿Qué té? li preguntaba un conegut.

—No ho sé, contestaba l' altre; jo crech que pateixo de la gota.

—¡Oh, cá! li digué aquell; si decás mes abiat pateix del trago.

Si lleigeixen los extractes de las sessions del Congrés no hi trobraran á cada pas, altra cosa que: *murmillos, tumulto, interrupciones, desorden, gritos desafortados, escandalo, algunos diputados de la izquierda increpan duramente á los de la derecha etc. etc. etc.*

No hi ha dubte, lector estimat, la cosa s' enubola, l' atmosfera 's carrega y 'l dia que descarregui la tempestat. ¡ay del pobre que tingui de rebre la pluja!

Encara que estigui nubol, no t' espantis lector apreciat. Recordat del precepte llatí: *post nubila fœbus*, despres de la nubolada 'l sol.

Post nubile fœbus, es á dir: despres de la nubolada 'l sol.

O si ho vols de una altra manera: despres de la tempestat la bonansa.

Ó si ho vols de un altre modo: despres de la monarquia la Republica federal.

Y encara d' una altra manera mes clar: despres dels progressistas... ¡nosaltres!

—¿Quin es lo enemich mes temible que te 'l rey Amadeu?

—Los progressistas.

A poch á poch se va lluny. Tants disbarats fan los del progrés, que encara vull veurer que la Republica 'ns vindrá á las mans quan menos ens pensarem.

La absurda proposició que té per objecte coartar la llibertat de discutir als diputats, es debuda ¿may dirian á qui? al ex-revolucionari Becerra. ¡Pobre poble! ¡Qui t' ho habia de dir que los que mes feyan veurer que t' idolatraban foran los que mes te trairian!

L' altre dia la gent que passaba per la plassa de Sant Jaume se va alarmar sense motiu, per lo que despres varem saber.

La causa de la alarma va ser haber vist un senyor molt ben vestit rodejat de policia. La gent ja s' entregaba als mes especials comentarís, considerant á aquell subjecte com un

prés, quan tot lo castell se 'n va anar per terra al saber que aquell senyor no era ningú mes que 'l governador civil de Barcelona que 's dirigia, acompanyat de son sequit, á tall de rey ó de capitá general, al palau de la Diputació á requerir al secretari la entrega del llibre de actas per treuren copia testimonial, á qual efecte duya un notari.

Don Bernat Iglesias ha suspes l' acort que la diputació va pendrer contra 'l governador civil de Barcelona. Lo governador civil deu haber escoltat á don Bernat Iglesias y sens dubte las explicacions de don Bernat Iglesias deuen haber convensut al governador civil. Felicitem á don Bernat Iglesias per lo apoyo que aquesta vegada ha meresent del governador civil, lo recte entre 'ls recte, l' imparcial entre 'ls imparcials y lo just entre 'ls justos.

En vista del criteri de justicia que presideix sempre al president de la cámara, en quantas qüestions se discuteixen, los llauers de Barcelona tractan de regalarli un embut en lo cual hi haurá escrit en bons y clars characters la paraula *lley*.

En Nocedal va dir que L' ACTUAL DINASTIA ES UNA CALAMITAT.

¡Bufo!

Mr. Thiers ha proposat á la Assamblea de Versalles lo desarme de la milicia de Paris... ¡Y aixó qu' encara la municipalitat sosté la lluyta!.. ¿Qué deuré venir quan Mr. Thiers siga vencedor?..

Solució á la xarada del número passat

Ta xarada engrascadora es molt facil d' encertar. ¿Quina casa vols trobar que hi falti la RE-GA-DO-RA.

per l' any 1871.

Almanach humorístich il·lustrat ab noltas caricaturas y escrit per Bunyegas, Pitarra y altres.

Se ven á UN RAL llibreria de I. Lopez editor, Rambla del Mitj, 20. — Barcelona.

Barcelona. Imp. de la V. é H. de Gaspar.

I. LOPEZ, editor.